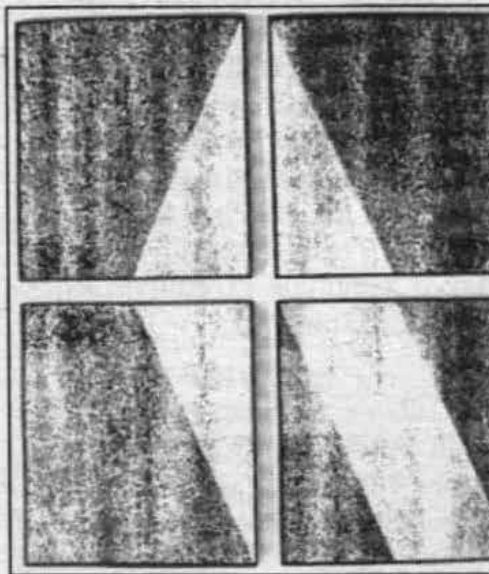
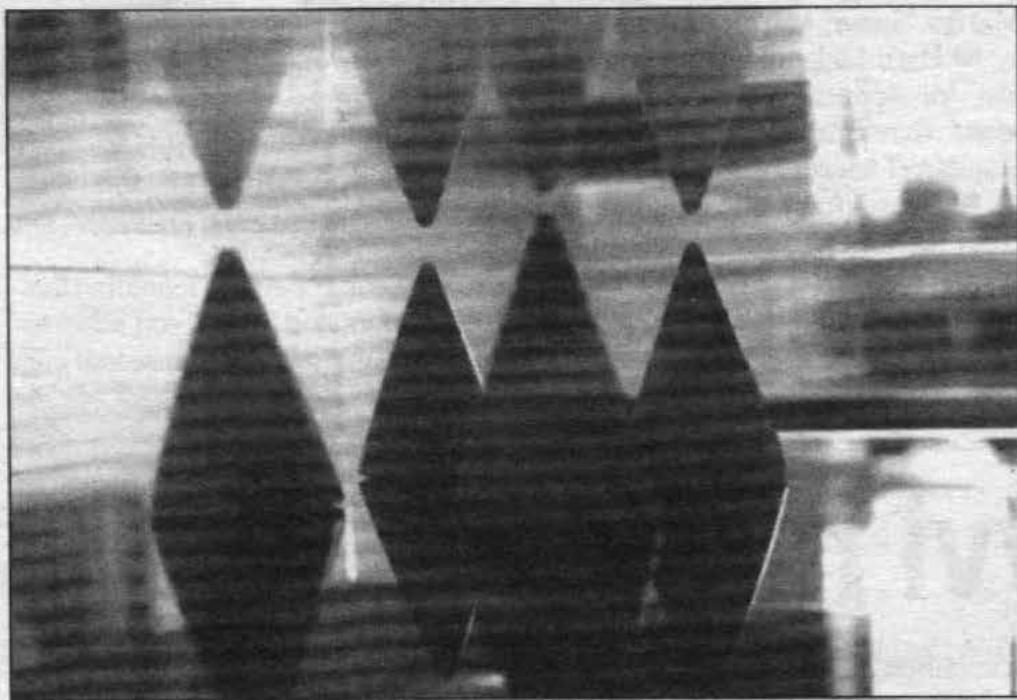

Bloom-ék nem teketóriáznak

● Prieger

Azt már megszoktuk a szombathelyi Bloom Galéria gazdái-tól, hogy amit csinálnak, az rendszerint zseniálisan illeszkedik a korszellemhez, így felesleges tiszteletköröket ez ügyben most talán nem is futunk. Ellenben megint volt itt egy kiállítás, amely mellett nem mehetünk el szó nélkül. A *Megyik-Bortnyik-Szabó-Csutak*-kvartett tárlata — ma még látható a Petőfi Sándor utcai Bloom Galériában — újabb bizonyíték arra, hogy mennyire nagy szükség van a „bloomosok” munkájára.

Megyik Jánost és Bortnyik Évát nem kell különösebben bemutatni lapunk olvasóinak, róluk már ejtettünk szót e hasábon. Nem úgy Csutak Magdolnáról és Szabó Nóráról. Azt írja Kovalovszky Márta Szabó Nóra művészetéről, hogy „megfakult kéziratokra, megkopott sírkövekre, az emlékezet működésére, annak sokszálú, meg-megszakadó, majd újra folytatódó, bonyolult szövevényére kell gondolnunk”, ha e képek előtt állunk. Na most én nem tudom, hogy mire kell gondolnunk bizonyos képek előtt állva — lehet, hogy semmire —, de egy

biztos: „Szabó Nóra képei — Kukorelly Endre gondolataival — a kifejezés eredetéről szól-

nak”. Ahogy kép és írás elválík. Ahogy két ágra szakad. Vagy ahogy az író fogalmaz: amiképp ugyanoda jut.

„Nem tudom, miért volna az anyag méltatlan az isteni természetre?” — kérdezi Spinozával Csutak Magda, akit — a műveit elemzők szerint — leginkább „az anyagba való mélyreszállás érdekel”. Vagy ahogy egy másik helyen olvasható: Csutak nem teketóriázik, a végső kérdésekre kíváncsi. Akárcsak a Bloom-ügy iránt elkötelezett „galériások”, akik tudják, mi kell nekünk. Nem teketóriáznak.